

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 29

Các vị đồng học, xin chào mọi người!

Trưa hôm qua, tôi từ Úc châu trở về. Hôm kia ở Toowoomba bắt đầu khóa tu Phật thất. Lần này mọi người phát tâm khởi tu mười Phật thất, cũng chính là bảy mươi ngày, hai mươi bốn giờ chấp trì danh hiệu không gián đoạn. Đây là một nhân duyên rất hy hữu. Tôi đến bên đó để chủ trì khai mạc lễ “Sái Tịnh”, khích lệ các đồng tu phải cố gắng niệm Phật.

Hiện nay mọi người đều biết thế gian có tai nạn. Tai nạn chắc chắn là có. Chúng ta từ trong Phật pháp học được rất nhiều đạo lý. Căn cứ vào những đạo lý này, hiểu rõ chân tướng sự thật. Phật nói nguyên lý, nguyên tắc cho chúng ta là: *“Tâm sanh thì các pháp sanh, tâm diệt thì các pháp diệt”*; *“Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”*. Những lời khai thị này, các đồng học đều nghe rất quen, nhưng nghĩa lý ở trong đây rất sâu xa, rất không dễ dàng thể hội được. Nếu như thật sự thể hội được, thật sự sáng tỏ chân tướng sự thật thì tất cả vấn đề của thế xuất thế gian đều có thể giải quyết dễ dàng.

Phật Bồ-tát thị hiện ở thế gian, việc giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ là vấn đề chủ yếu, những việc khác đều là thứ yếu. Tại sao vậy? Bởi vì chúng sanh đã mê mất tự tánh, cho nên mới chiêu cảm đến khổ nạn vô tận. Nếu một khi giác ngộ rồi, đó thật sự là giống như trong Bạch Y Thần Chú gọi là *“tất cả tai ương hóa thành bụi”*. Đây là sự thật. Cho nên Phật pháp dạy học, ở trong hầu hết các tông chỉ thường là hai câu nói: *“Phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui”*. Lìa khổ được vui là nói từ trên quả. Phá mê khai ngộ là nói từ trên nhân. Chúng ta học Phật, nhất định

phải lấy Phật làm chuẩn mực, lấy Tổ sư Đại đức làm điển hình. Học Phật phải giống một vị Phật, học Bồ-tát phải giống Bồ-tát, điểm này là quan trọng hơn cả. Có không ít đồng tu đến nói với tôi: “Thưa pháp sư! Khó quá, không dễ dàng làm được”. Nhưng Tổ sư Đại đức nói với chúng ta, sự việc này nói khó mà không khó, nói dễ mà không dễ. Lời này nói đúng trọng tâm, nói rất hay. Tại sao nói không khó? Đây không phải cầu người, việc cầu người thì rất khó, việc này cầu ở chính mình, cho nên nói khó mà không khó. Tại sao nói dễ mà không dễ? Không thể khắc phục tập khí phiền não của mình, vậy thì không dễ dàng rồi. Cho nên, nhất định phải khắc phục hết tập khí phiền não của mình.

Tứ Hoằng Thệ Nguyên dạy chúng ta nguyên tắc cương lĩnh tu hành, thứ nhất là phải phát tâm “*chúng sanh vô biên thệ nguyện độ*”. Tâm niệm này là chánh giác, là tâm giác ngộ chân chánh. Thế nhưng câu nói này phải giảng như thế nào? Rất nhiều người còn mơ hồ chung chung, không hiểu nghĩa của nó. Câu nói này dùng cách nói hiện nay để nói chính là quên mình vì người, vì tất cả chúng sanh phục vụ, đây chính là “*chúng sanh vô biên thệ nguyện độ*”. Chúng ta ngày nay nói với người thông thường là hy sinh lợi ích của mình, thành toàn lợi ích của tất cả chúng sanh. Đây chính là ý nghĩa của câu nói này.

Cái khó xả nhất của chúng ta ngày nay là “lợi ích của mình”. Bạn không chịu xả, không chịu từ bỏ thì bạn sao có thể giúp đỡ chúng sanh được? Chư Phật Bồ-tát, Tổ sư Đại đức, chúng ta quan sát thật kỹ, người nào cũng có thể quên mình vì người. Điều kiện đời sống vật chất của các Ngài giảm xuống đến mức thấp nhất, không thể thấp hơn nữa; đời sống tinh thần thì vô cùng phong phú, niềm vui của đời sống tinh thần không có ai biết được, quả thật là pháp hỷ sung mãn, hết sức từ bi, đạt đến chỗ chí thiện. Phạm phu thông thường chúng ta đâu thể biết. Đây là điều chúng ta phải rõ ràng, phải sáng tỏ.

Chúng ta thử xem thật kỹ, thanh thiếu niên của xã hội hiện đại nghĩ điều gì, xem điều gì, nghe điều gì và nói điều gì? Sau đó trong tâm chúng ta đã đoán ra rồi, Thế Tôn ở trong Kinh nói: “*Thời kỳ Mạt Pháp, tà sư thuyết pháp như Hằng hà sa*”, điều đó chúng ta nhìn thấy rồi. Truyền hình, điện ảnh mà họ xem, chúng tôi rất ít tiếp xúc. Hôm qua tôi ở trên máy bay, trên máy bay thiết kế mỗi một vị trí ngồi thì có một cái ti-vi nhỏ, có mười mấy kênh. Chúng tôi ngồi trên máy bay không mở cái ti-vi này. Vì sao vậy? Ánh sáng của ti-vi này cách mắt quá gần, chắc chắn không tốt đối với sức khỏe. Nhưng chúng tôi nhìn thấy thanh niên ngồi dãy phía trước mở lên xem, tiết mục ở trong đó là bạo lực, rất khủng khiếp, vô cùng không lành mạnh. Hằng ngày họ xem những thứ này, nghe những thứ âm nhạc quẩn quại, hỗn độn này, chúng tôi không cách gì tiếp nhận. Họ sống như vậy trở thành thói quen rồi. Bạn phải nghĩ đến não của họ đã bị tổn thương, không chỉ hằng ngày bị sóng điện quấy nhiễu, mà còn bị nội dung phim ảnh kích thích, sau này đến suốt đời tâm trạng sẽ trở nên căng thẳng, không ổn định, nghĩ ngợi lung tung, thường xuyên sợ hãi, thế nên nhất định họ sẽ làm sai việc. Những tiết mục này sẽ hại chết người, so với những tiết mục điện ảnh truyền hình của nửa thế kỷ trước thì hoàn toàn khác. Càng về trước nữa thì những tiết mục giải trí càng chất phác, nó dạy người làm thiện. Tiết mục hiện nay không phải dạy người làm thiện, mà đang xúi giục người khởi phiền não, xúi giục người suy nghĩ lệch lạc, xúi giục người làm ác, bạn nói điều này nguy hiểm cỡ nào? Hôm qua tôi ở trên máy bay đã nhìn sơ qua, tôi cảm thấy chúng sanh của thế kỷ sau khó độ. Những người trẻ tuổi các bạn, tương lai sau này, lớp người này là đối tượng độ chúng sanh của các bạn, vậy các bạn thử nghĩ, phải làm thế nào để có thể giúp họ quay đầu? Đây là bài học vô cùng nghiêm túc đã bày ra ngay trước mắt, hơn nữa vô cùng cấp bách. Do đó, “*chánh kỷ hóa nhân*” là quan trọng hơn hết. Nói cách khác, bản thân bạn bất chánh mà bạn muốn dạy họ thì tuyệt đối không thể được. Họ ngày nay là vô cùng bất chánh, bạn phải

dùng thuần chánh trên cả vô cùng đó thì mới có thể cảm hóa được họ. Cho nên, bản thân chúng ta bất chánh thì nhất định không thể dạy người. Nếu bản thân bạn không đứng vững trong dòng thác lũ của thời đại lớn này thì bạn nhất định sẽ bị cuốn trôi, bạn sẽ bị kéo xuống biển. Người bị kéo xuống biển quá nhiều, quá nhiều rồi. Đối với sóng to gió lớn này, nhất định phải có định huệ chân thật. Vậy thì chúng ta bắt đầu tu từ đâu? Vẫn là một câu nói xưa, bắt đầu chuyển từ trên ý niệm: không nên vì bản thân nữa, không có chính mình. Trong Kinh Kim Cang nói rất hay: *“Không tướng ngã, không tướng nhân, không tướng chúng sanh, không tướng thọ giả”*. Thật sự có thể làm được “không bốn tướng”, lìa bốn tướng thì chúng ta mới có thể chánh được, “tâm chánh, thân chánh, hạnh chánh”. Nếu không thể xa lìa bốn tướng thì khó. Làm sao để có thể lìa bốn tướng? Chuyển đổi ý niệm trở lại, tất cả vì chúng sanh, ta đến thế gian này để phục vụ tất cả chúng sanh, sống để phục vụ tất cả chúng sanh, mà chết cũng để phục vụ tất cả chúng sanh, quyết định không phải vì mình mà đến. Cách chuyển đổi này thì bạn đã chuyển nghiệp lực thành nguyện lực, nhà Phật nói là “thừa nguyện tái lai”. Ý niệm vừa chuyển liền thành thừa nguyện tái lai. Công việc mà chúng ta phục vụ cho tất cả chúng sanh là gì? Phải nhớ kỹ, giúp đỡ tất cả chúng sanh phá mê khai ngộ. Đây là hạng mục phục vụ duy nhất của chúng ta, còn những hạng mục phục vụ khác thì thế gian có rất nhiều người đã và đang làm rồi, chúng ta không cần phải nhiều chuyện nữa. Thân phận của chúng ta là đệ tử xuất gia của Thế Tôn, người xuất gia chỉ đơn thuần làm một sự việc này.

Thích-ca Mâu-ni Phật 49 năm giảng Kinh thuyết pháp giáo hóa chúng sanh, đây là tấm gương tốt nhất của chúng ta. Bất kể người nào làm sự nghiệp từ thiện xã hội, giúp đỡ chúng sanh giải quyết khó khăn, chúng ta đều hoan hỷ tán thán, tùy hỷ công đức. Thành tựu việc tốt của người, không thành tựu việc ác của người. Ý niệm vừa chuyển thì công phu “giải-hành” của chúng ta liền đắc lực. Nếu không thể chuyển được ý

niệm thì không nên nói công phu ở trên hành môn đặc lực, nói thực ra, trên giải môn cũng không dễ dàng. Nguyên nhân này là gì? Tâm Phật với tâm phàm phu khác nhau. Chúng ta dùng tâm phàm phu để học Phật là sai hoàn toàn. Cần phải đem tâm lý chuyên đổi trở lại, từ bỏ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chung sống giữa người với người phải bình tĩnh khách quan, không nên có thành kiến, lắng nghe ý kiến của người khác nhiều hơn. Ý kiến của người khác có chỗ sai lầm thì phân tích kỹ cho họ, để họ sáng tỏ.

Mấy ngày trước tôi ở Úc châu, cục trưởng cục đa nguyên văn hóa Queensland đến thăm tôi. Chúng tôi đã bàn đến dùng tâm chân thành mới có thể giải quyết sự bất đồng. Ông nghe không hiểu, ông hỏi tôi, hai nước tranh chấp, nước thứ ba đến hòa giải, mọi người đều là tâm chân thành, tại sao vấn đề vẫn không thể giải quyết? Tôi nói với ông, hai nước tranh chấp, cộng thêm người hòa giải vào trong đó nữa, cả ba người tâm đều không thành, cho nên vấn đề không thể giải quyết. Ông trố mắt nhìn tôi nói, mỗi người chẳng phải đều rất chân thành vì lợi ích quốc gia của mình mà làm việc sao? Tôi nói, đúng rồi. Nhưng chỉ cần vì lợi ích của mình thì là không thành rồi. Mỗi người đều chấp trước lợi ích của mình, đôi bên xung đột lẫn nhau, vậy mới sinh ra chiến tranh. Thế nào gọi là chân thành? Hoàn toàn nghĩ thay cho người khác, đây là thành, người ta nghe xong thì sẽ tiếp nhận. Tôi khuyên bạn làm thế này làm thế nọ, mà mục đích không đi ngược lại với lợi ích của tôi, dùng tâm thái này mà đi hòa giải thì sai lầm rồi, không thể giải quyết vấn đề. Tôi xin nêu một ví dụ, đây là vào năm xưa, rất lâu rồi, sự việc này có lẽ đã hơn 20 năm rồi. Có một người Nhật Bản đến thăm Đài Loan, chúng tôi có cơ hội gặp mặt nhau. Đúng vào thời điểm đó, chính phủ Nhật Bản đem những giáo trình ở Tiểu học, giáo trình Trung học, đối với những phần như là xâm lược Trung Quốc, xâm lược Đông Nam Á hoàn toàn cắt bỏ hết, không thừa nhận sự xâm lược của họ, che giấu sự thật này đối với thế hệ học trò nhỏ, việc này họ tự mình làm và cảm thấy rất đắc ý. Tôi nhân sự việc này,

người đó là ủy viên quốc hội Nhật Bản, tôi hoàn toàn từ lợi ích của bản thân họ mà suy nghĩ, không phải từ chúng tôi. Tôi nói: “Người Nhật Bản thế hệ sau này rất thông minh.” Ông nghe thấy câu này thì rất vui, thế hệ trẻ rất thông minh, rất có trí tuệ. Bạn có thể đem những sự thật này che giấu, thậm chí là lịch sử của quốc gia bạn đều có thể viết lại. Nhưng trong những thư viện ở nơi khác trên toàn thế giới đều có tư liệu, tương lai con em của các bạn ra nước ngoài để du học, nhìn thấy những tư liệu này mới vỡ lẽ. Hóa ra tổ tiên, tiền nhân đã lừa dối chúng ta, vậy thì thể diện của các bạn để ở đâu đây? Thế hệ sau của các bạn có còn coi trọng các bạn nữa không? Ông nghe xong thì mặt biến sắc, ngây người ra. Cho nên cách nói của tôi là vì lợi ích của bản thân các bạn, bạn muốn thế hệ sau của bạn tôn trọng các bạn hay không? Có địa vị trong lịch sử, các bạn được người đời sau của mình tôn kính ư? Được người sau tôn kính thì không được phép lừa dối họ. Người xưa nói rất hay. “Người không phải Thánh Hiền, không ai không có lỗi, có lỗi mà biết sửa thì thiện không gì bằng.” Các bạn có lỗi mà không biết sửa, còn muốn tìm đủ mọi cách để che giấu, còn muốn lừa dối thế hệ sau. Bạn có thể lừa dối được hết không? Bạn mà viết lại được hết toàn bộ lịch sử của thế giới này thì bạn mới có thể lừa dối được thế hệ sau của bạn. Chỉ cần có một nơi vẫn còn gìn giữ những tài liệu này, tương lai con cháu bạn nhìn thấy được thì đều sẽ xem thường các bạn. Chúng tôi không hề nói là chúng tôi bị hại, lời tôi nói đều là lời chân thật, từng câu đều là lời chân thật, là bất lợi lớn đối với chính bản thân các bạn, đối với chúng tôi chẳng có sao cả, đây là lời nói từ chân tâm, vậy mới có thể giải quyết vấn đề. Tôi không có cơ hội, nếu có cơ hội ở trên đài truyền hình Nhật Bản nói một giờ, hoặc nửa giờ, phân tích cho họ nghe thử, họ cũng sẽ giác ngộ, cũng sẽ tỉnh ngộ ra, cách làm này là sai lầm. Không sợ lỗi lầm, phải thừa nhận lỗi lầm, sửa đổi lỗi lầm thì bạn mới được người toàn thế giới tôn kính. Cách làm này của các bạn ngày nay khiến người toàn thế giới thấp thỏm lo âu, đề phòng bạn. Người nước bạn khi cường thịnh sẽ còn xâm lược người

khác nghiêm trọng hơn, mỗi quốc gia đều nhìn bạn căm thù. Bạn nói xem, bạn cần gì phải khổ như vậy? Đây là cách làm ngu xuẩn nhất, cách làm không có trí huệ nhất.

Cho nên phải chuyển ý niệm này trở lại, nhất định không vì bản thân; vì người khác mà xen lẫn một chút ý nghĩ tự tư tự lợi ở bên trong là bạn đã không thuần rồi, trong sữa Đê-hồ có xen lẫn chút độc dược, vậy là không thể giải quyết được vấn đề. Thuần là thiện ý, thuần là tâm thương yêu, thuần là tâm hạnh vì chúng sanh phục vụ thì bạn mới có thể cảm động trời đất quý thân, cảm động các chủng tộc khác nhau, cả những người chưa từng được giáo hóa, thậm chí cả những loài rắn độc, thú dữ. Những thí dụ này trước đây rất nhiều. Tại sao người khác làm được, chúng ta không thể làm được? Vì chúng ta tu dưỡng chưa đủ, ý nghĩ thật sự chưa chuyển trở lại, vẫn không phải thuần chánh thật sự. Cho nên, không có năng lực cảm hóa người khác.

Chúng ta ngày nay ở trong đoàn thể nhỏ này, ở trong đoàn thể đồng học nhỏ có mười mấy, hai mươi người, ai phát tâm thật sự học Phật Bồ-tát, cảm động đồng học của bạn, để mỗi một đồng học nhìn thấy tâm hạnh của bạn đều có thể hồi tâm chuyển ý. Mọi người đều học Phật Bồ-tát, đều có thể vì tất cả chúng sanh phục vụ thì xã hội được cứu, chúng sanh được cứu. Nghiệp chướng có thể diệt, tai nạn có thể hóa giải, đều ở trong một niệm. Cho nên, chúng ta nhất định phải cố gắng nỗ lực.

Hôm qua, chúng tôi đi viếng thăm Đạo giáo. Tôi đặc biệt kiến nghị với hội trưởng của họ là nhất định phải giảng Kinh thuyết pháp, phải phát tâm giáo hóa chúng sanh. “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” là một môn học bắt buộc của Đạo giáo. Chúng ta mỗi ngày đang giảng, rất nghiêm túc nỗ lực học tập, nhưng họ thì lơ là rồi. Hôm qua, tôi cũng nhìn thấy họ viết một cuốn sổ tay nhỏ “Giáo Nghĩa Giáo Lý Đạo Giáo”. Ở trong cuốn sổ tay nhỏ này, phần lớn là giới thiệu mấy câu nói quan

trọng trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử. Những nghĩa lý này rất sâu, người hiện nay có thể thể hội được không nhiều. Phật pháp coi trọng khế cơ, khế lý. Trên lý nói rất hay, nhưng những lý luận này không có cách gì thực hiện được, đây chính là không khế cơ. Tôi nói với họ, Nho - Thích - Đạo ở Trung Quốc là tam giáo, mấy ngàn năm nay đều phối hợp mật thiết, hướng dẫn quảng đại quần chúng xã hội đoạn ác tu thiện. Ấn Quang Đại Sư không chỉ là Đại đức một đời của nhà Phật, mà còn là Tổ sư đời thứ mười ba của Tịnh Độ tông chúng ta. Chính bản thân Ngài cả đời không tiếc sức lực, dốc sức đề xướng Cảm Ứng Thiên, Âm Chất Văn, hai tác phẩm này đều là của Đạo giáo, còn Liễu Phàm Tứ Huấn được xem là của Nho giáo. Từ đó cho thấy, người giác ngộ chân chánh thì nhất định không có thành kiến, không hề cho rằng đây là tác phẩm của Đạo giáo. Nếu hỏi “tại sao chúng ta phải tuyên dương, tại sao chúng ta phải học tập?” là có thành kiến phe phái, đó là mê chứ không phải giác. Sau khi giác rồi là giống như Phật pháp nói, điều mà chư Phật ấn định chính là chí thiện viên mãn. Pháp ấn của chư Phật là gì vậy? Đó là bốn câu kệ:

*“Chư ác mạc tác
Chúng thiện phụng hành
Tự tịnh kỳ ý
Thị chư Phật giáo”.*

Pháp ấn của Phật chỉ có mười hai chữ. Chúng ta thử xem, những giáo trình này ở trong Đạo giáo có phù hợp với mười hai chữ này hay không? Cảm Ứng Thiên, Âm Chất Văn quả thật đúng là phù hợp với “*chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành, tự tịnh kỳ ý*”, vậy đây chính là Phật giáo, có gì khác biệt đâu? Chúng ta cần phải học tập, cần phải tôn trọng, xem nó không khác gì Kinh Phật, huống chi trong Kinh Đại Thừa nói cho chúng ta biết, cần dùng thân gì để độ thì Phật liền thị hiện thân ấy. Cần dùng thân Đạo trưởng mà độ được thì chư Phật Như Lai

liền hiện thân đạo trưởng để thuyết pháp. Bạn có thể nói ở trong Đạo giáo, trong những trường giả kia không có Phật Bồ-tát ở trong đó sao? Cho nên Phật giáo, chúng ta dùng cách nói hiện đại để nói, quả thực đúng là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa, làm viên mãn nhất, chân thật nhất. Nếu chúng ta có thể thể hội được, có thể hiểu rõ thì mới biết học Phật bắt đầu học từ đâu.

*****

Hôm nay chúng ta xem câu thứ 22 của Cảm Ứng Thiên.

“Cưng cô tuất quả, kính lão hoài ấu”. (Thương xót con cô, cứu giúp quả phụ. Kính già, thương trẻ)

Tám chữ này là dạy chúng ta hành nhân, tận trung, suy bụng ta ra bụng người, hiện nay gọi là sự nghiệp phúc lợi xã hội. “Cô, quả” đều là nói cảnh ngộ bất hạnh nhất của nhân gian. Đàn ông, vợ chết rồi thì gọi là “cô”. Đàn bà, chồng chết rồi thì gọi là “quả”. Người đã mất đi bạn đời, nhất là người già, tuổi tác cao, đây là cảnh mà đời người không thể tránh khỏi, chắc chắn sẽ gặp phải. Chỉ có số ít người là suốt đời sống trong hạnh phúc mỹ mãn, do trong đời quá khứ tu tốt. Số người góa vợ, góa chồng ở thế gian này thì rất nhiều. Hiện nay, mỗi quốc gia khu vực trên thế giới khuyến khích nhân sĩ trong giới tôn giáo dùng tâm thương yêu từ bi để giúp đỡ những người bất hạnh này. Ở Singapore, chúng ta cũng nhìn thấy, hầu như mỗi tôn giáo đều làm viện dưỡng lão, đều làm cô nhi viện, thu nhận những người bất hạnh này trong xã hội.

Giao thừa năm ngoái, chúng tôi đón Tết vô cùng hoan hỷ, chúng tôi nghĩ đến những người bất hạnh này trong xã hội, cho nên đã mời họ đến đón Tết cùng với chúng tôi, trải qua một đêm giao thừa thật ấm cúng. Chúng tôi mời toàn thể nhân sĩ của từng tôn giáo, họ làm những viện dưỡng lão và viện cô nhi, trừ những người bị bệnh không thể đến được,

hoặc giả đi lại không thuận tiện không có cách gì đến được thì chúng tôi phải người chuyên trách tặng quà cho họ. Người có thể đến tham gia, chúng tôi đều vô cùng hoan nghênh. Buổi dạ tiệc ấm áp năm ngoái, chúng tôi đã mời 3.800 khách. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên nghĩ rất chu đáo, mỗi một người già, mỗi một cô nhi, chúng tôi phát một thiệp mời chính thức. Sự việc này giống như là việc nhỏ, nhưng ý nghĩa rất lớn. Chúng ta thử nghĩ, cô nhi sống ở trong cô nhi viện, người già sống ở viện dưỡng lão có lẽ từ trước đến giờ cũng không có người nào chính thức đến mời họ ăn cơm, cho nên tấm thiệp mời này đến với họ là ấm áp vô cùng, là một kỷ niệm tốt đẹp trong cuộc đời của họ. Chúng tôi không phải phát một tờ thiệp mời đến đoàn thể của họ, mà mỗi người đều được phát, đây là tâm thương yêu.

Mỗi một viện dưỡng lão, mỗi một viện cô nhi, chúng tôi đã tặng rất nhiều quà, nhu yếu phẩm trong đời sống thường ngày, cúng dường đại chúng. Chúng tôi cũng quyên góp một khoản tiền để tặng cho mỗi một đoàn thể, biểu thị sự quan tâm, chăm sóc của chúng tôi đối với họ. Có người đến hỏi tôi: “Thưa Pháp sư! Tại sao thầy đem những thứ cúng dường quyên hiến của tín đồ Phật giáo đi tặng cho tôn giáo khác?”. Người nói câu này, người có những quan niệm này thì tâm lượng quá nhỏ, không phải là đệ tử Phật. Đệ tử Phật không phải như vậy. Phật đối xử [với mọi người] như nhau. Họ cũng không phải đệ tử của Bồ-tát, của Tổ sư. Bồ-tát, Tổ sư dạy chúng ta học Cảm Ứng Thiên, dạy chúng ta học Âm Chất Vãn. Đây chẳng phải là của ngoại giáo, tôn giáo khác sao? Có thể thấy, chư Phật Bồ-tát, Tổ sư Đại đức hoàn toàn không có phân biệt, chấp trước. Đối xử với tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới như nhau, đâu có sự phân biệt này? Có thể thấy tâm lượng của chúng ta quá nhỏ rồi. Chúng ta học Phật không có thành tựu, niệm Phật không thể được nhất tâm, đừng nói nhất tâm không thể đạt được, mà công phu thành phiền cũng không thể đạt được; tham thiền không thể nhập định; học giáo không thể viên dung, thông suốt; học Mật không thể tương ứng,

nguyên nhân ở chỗ nào vậy? Do phân biệt, chấp trước quá nặng, chúng ta dụng tâm sai rồi, vẫn cứ dùng tâm luân hồi. Dùng tâm luân hồi để học Phật pháp thì Phật pháp cũng biến thành pháp luân hồi. “*Cảnh chuyển theo tâm*”, Phật pháp cũng là cảnh giới, vậy thử xem tâm của bạn là tâm gì? Cho nên, bản thân chúng ta sai rồi. Nói đạo lý lớn với họ, họ không thể nghe hiểu, cho nên tôi phải nói với họ những đạo lý đơn giản dễ hiểu.

Trong xã hội, những người già neo đơn và cô nhi, người học Phật chúng ta có cần chăm sóc họ không? Cần chăm sóc. Chúng ta có cần làm viện dưỡng lão và viện cô nhi không? Cần! Cần, nhưng tại sao không đi làm? Tâm có thừa mà sức không đủ, điều kiện chúng ta vẫn không đủ. Người khác làm với chúng ta làm có gì khác nhau chứ? Điểm này chúng ta phải biết, người khác làm chính là chúng ta làm vậy. Chúng ta tặng tiền, tặng một ít quà, vật dụng thường ngày chẳng phải là đạo lý muôn đời, là lẽ đương nhiên, còn có lời gì để nói nữa không? Việc họ làm chính là việc chúng ta làm, ta và người không hai. Thậm chí trong Phật pháp nói đến “*sanh Phật không hai*” nghĩa là chúng sanh và chư Phật không hai. Chúng ta ngày nay hồng là hồng ở chỗ phân biệt chấp trước. Phân biệt chấp trước khiến chúng ta đọa lạc trong lục đạo, trầm luân trong tam đồ. Đời đời kiếp kiếp cũng đã từng gặp được Phật pháp, cũng đã từng gieo một chút thiện căn, nhưng không có cách gì xuất ly lục đạo, nguyên nhân ở chỗ nào vậy? Phân biệt chấp trước quá nặng, tâm lượng quá nhỏ, khởi tâm động niệm đều vì bản thân, tự tư tự lợi, cái gì cũng là vì bản thân, vì gia đình của mình, vì đoàn thể của mình, vì tôn giáo của mình. Vậy thì hồng rồi, ý niệm này là hư vọng không thật. Phật dạy chúng ta là phải dùng chân tâm, dùng thành ý. “Thành” nghĩa là gì vậy? Tiên sinh Tăng Quốc Phiên thời tiền Thanh viết ở trong bút ký đọc sách rằng: “*Một niệm không sanh gọi là thành*”. Từ đó cho thấy, khởi tâm động niệm là bất thành, phải một niệm không sanh thì mới là chân thành. Chân thành khởi tác dụng, nhà Nho gọi là “chánh tâm”, ở trong Phật pháp gọi là “thâm tâm, tâm đại bi”. “Thâm tâm, tâm

đại bi” chính là “trung” của trung hiếu mà phần trước chúng ta đã nói. Đó là sự ứng dụng của chân thành, là khởi dụng của chân thành.

Trung nghĩa là gì vậy? Không có một mảy may tà lệch. Có một niệm tự tư là tâm của bạn lệch rồi, tâm của bạn tà rồi. Niệm niệm nghĩ vì tất cả chúng sanh, không hề có mảy may nghĩ vì bản thân thì cái tâm này gọi là tâm trung. Tận trung báo quốc là tâm gì? Niệm niệm nghĩ vì quốc gia, niệm niệm nghĩ vì dân, dứt khoát không có một niệm nghĩ vì mình thì gọi là tận trung báo quốc. Khởi tâm động niệm đem lợi ích của mình đặt lên vị trí hàng đầu, đó là tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi. Làm sao có thể thoát khỏi luân hồi lục đạo? Chúng ta phải học Phật, phải học Bồ-tát. Bắt đầu học từ đâu? Điều này tự mình phải rõ ràng, phải sáng tỏ. Cho nên, ý nghĩa của tám chữ này rất hay, để chúng ta thường xuyên nghĩ đến thế gian này còn có biết bao người rất đáng thương, người cần chăm sóc cấp bách. Cho nên chúng ta nhìn thấy viện dưỡng lão, người già về hưu (trong xã hội Singapore thường gọi là người an hưởng tuổi già), cô nhi, đối với những người dấn thân vào công tác phúc lợi xã hội, chúng ta bội phần tôn kính, lễ kính, tán thán. Họ thật sự thực hiện, thật sự đang làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ-tát, cổ Thánh tiên Hiền. Chúng ta cần phải tùy duyên tùy phận, tận tâm tận lực đến hiệp trợ họ, giúp đỡ họ, sao có thể có phân biệt, có chấp trước? Như vậy xã hội mới có thể được an ổn, thế giới mới có hòa bình. Đây là “bồ thí vô úy” mà trong Phật pháp đã nói. Chỉ có bồ thí vô úy mới có quả báo khỏe mạnh trường thọ.

Phật nói với chúng ta bát khổ: Sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc, ngũ âm xí thạnh. Tám loại khổ này trên thực tế đều có thể tránh được, đều có thể chuyển được. Người thông minh, người có trí huệ thì biết quả ắt có nhân, gieo nhân thiện chắc chắn được quả thiện. Chúng ta khởi tâm động niệm đều vì bản thân, cho nên nhân tạo tác là nhân bất thiện, mới có tám loại khổ này. Nếu có thể niệm niệm vì xã hội,

niệm niệm vì chúng sanh thì tám loại khổ này tự nhiên được tiêu trừ rồi. “*Lìa khổ được vui*” là một câu nói chân thật, quyết không phải nói suông. Chung quy là ở cá nhân giác ngộ, thật sự quay đầu, nghiêm túc nỗ lực đi làm. Hai câu nói này ý nghĩa rất rộng.

Được rồi, hôm nay chúng tôi chỉ giảng đến đây thôi! A Di Đà Phật!